

Publicerad 2013-12-21 02:57 av © anakreon

Havet, vinden och sanden

Hon såg på mitt vitnande hår när hon sa: "

Du är erfaren nog, du vet nog hur man ska
leva upp till de krav som man har på sig själv
på den svåra seglatsen utmed livets älv."

Jag log när jag klappade ömt hennes kind
och svarade: "Mycket beror på den vind
som man måste bemästra med roder och segel
den insikten är en ofrånkomlig regel.

Men sjön som rivs upp bildar skum som förblindar
din blick för de tillvarons växlande vindar
som stundom får fartyg att segla i kvav,
på vredgade floder och stormiga hav.

Dock nyttar en skepparexamen dig föga",
sa jag med en västanvindsglimt i mitt öga.
"Ty även vi seglare är, bästa fröken,
blott sandkorn i tillvarons snustorra öken."

Hon gav mig en kyss innan hon gick iland
för så slutar lyckliga sagor, ibland.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten